

ELŐFIZETÉSI ÁR

szétküldéssel helyben
vagy vidékre:Egész évre . . . 14 frt — kr.
Félévre 7 frt — kr.
Negyedévre . . . 3 frt 50 kr.
Egy óra 1 frt 20 kr.

Egyes szám ára 5 kr.

KIADÓHIVATAL:

iskola-utca, Dáni-ház, 18. sz.

SZEGEDI NAPLÓ.

POLITIKAI, KÖZGAZDASÁGI ÉS IRODALMI NAPILAP.

HIRDETÉSEKET

és nyilttéri közleményeket a
kiadóhivatal mérsékelt árjegy-
zék szerint számít.

SZERKESZTŐI IRODA:

iskola-utca, Dáni-ház 18. sz.

Bérmertlen levelek csak
ismert kéztől fogadtatnak el.

Válság-e?

(A „Sz. Híradó” mint recitator.)

Szeged, márcz. 30.

II.

Szeged polgársága megdöbbenve áll szemben egy mindenestre kritikus válsággal és keresi az abból kivezető utat. Az értékek nem értékek többé, a dob alá került 8—10 házra sem akadt vevő, annál kevésbé fog gazdája találkozni annak a 626 háznak, mely már is végrehajtás alatt áll. Az üzletek pangának, az iparosnak nincs megrendelője, a munkásnak nincs dolga, zárt városunk piacza épp oly drága, mint az egészséges forgalommal bíró, munkának, szorgalomnak, keresetnek kedvező városoké, szóval mindenki egyetért abban, hogy a helyzet tarthatatlan.

És e helyzet hatása alatt a „Szegedi Híradó” nem tud magának jobb szerepet, mint prókátoroskodni a rekonstrukció intézői mellett, mint pörbe szállani velünk a fölött: előre mondtuk e ezeknek az állapotoknak bekövetkezését.

Ki nem látja, hogy ezzel a fogással a figyelmet akarják elterelni a komolyabb kérdésekről?

Nem azt mutatja-e ez, hogy a rekonstrukció tényezői még most, a válság küszöbén is az államférfiui előrelátás dicsfényében akarnak tündökölni, ahelyett, hogy nagy tévedéseiket, amennyire lehet, reparálói igyekeznének?

Ismételjük, nem az a kérdés, ki volt az igaz vagy hamis próféta, hanem az, mi lesz Szegedből, mikép akarnak rajta segíteni.

Csak az rt reflektálunk tehát a Híradó vasárnapi nagy cikkére, mert óvást kell emelnünk a polemia azon tisztességtelen neme ellen, mely a hamis czítálás bűnével teljesen azonos módon csónka töredékeket ragad ki egyes cikkekből és cikksorozatokból, hogy azokra hivatkozva, következetlenséget süssön ránk.

Ilyen czítálás mellett megtették Renant istentagadó pogánynak, ilyen czítálással Shakespearet és Göthét oda lehetett ültetni a vádlottak padjára a „Pikans Naptár” szerkesztője mellé, ilyen czítálással Tisza Kálmánt elítélhetik hazaárulásért s ilyen czítálás révén végre magát a „Szegedi Híradó”-t is igen-igen kényes helyzetbe hozhatnók.

Azért hát a Híradónak legkevésbé volna szabad a régi czitatumok terére lépni. Még akkor sem válnék ez előnyére, ha következetlenségeket birna ránk sütni Szeged ujjáépítésének kérdésében.

Pedig ez a „Híradó”-nak nem sikerülhet azon egyszerű okból, mert mi e város rekonstrukciójának kérdésében Szeged igaz érdekeinek álláspontján voltunk kezdettől fogva. Azon az állásponton, hogy Szeged ujjáépítése nem politikai pártkérdés, hanem nemzeti ügy. Azon az állásponton, hogy Szegedet nagy várossá tenni csak áldozatok árán lehet s hogy ha ez áldozatokra nincs

meg a hajlandóság, inkább hagyják meg szerény városnak, mert az tud lenni a maga erejéből is.

Ehhez a legegyszerűbb és legtermészetesebb állásponthoz könnyű volt hűnek maradni. Nincs benne semmi érdem, nem kellett hozzá sem ördögösség, sem prófétaág. De annyi kellett mégis, hogy őszinték legyünk mindkét irányban. Őszinték a kir. biztossággal szemben, kifejezést adva előtte a közvélemény hangulatának. Őszinték Szeged népével szemben, biztatva azon áldozatok meghozatalára, melyek nélkül az állam támogatására számítani nem lehetett.

És sohasem volt nagyobb szükség a helyzetnek mindkét irányban való tisztázására, mint az 1880-ik év elején, amely időből eredt cikkeinket a „Híradó” most oly furfangosan ellenünk fordítja.

Hogy állott akkor Szeged ügye?

A királyi biztos 1880. márczius 15-én küldte át Szeged városához a rekonstrukció első tervezetét. Ismeretes ez a terv. Benne foglaltatott mindazon munkák sorozata, melyek ma már — kivéve a rakpartot — elkészültek. Benne foglaltatott az, mit épít az állam, minő (óriási) terheket kell vállalnia a városnak és minő építési segélyben részesülnek az egyesek.

Hát ez kétségtelenül egy nagy városnak volt kerete és ha akkor sejthetjük, hogy az e terv elfogadásához fűzött kecsegtetések, biztatások minden részükben oly hiuknak bizonyulnak, mi lettünk volna az elsők, kik a köztörvényhatósági bizottságot e tervezet elfogadása ellen izgatjuk.

De akkor még hittünk az intéző körök biztatásainak. Kötelességünk volt azokban hinni s méltán vádoltattak volna bennünket, ha a „nagy mű” sikeréhez szükséges egyetértést megbontjuk.

Sem jogunk, sem okunk nem volt ezt tenni.

Amit akkor Szeged javára kilátásba helyeztek, az elég lett volna alapját megvetni egy nagy városnak. Igérték egy kikerekített nagy megye székhelyét, ígérték királyi táblát, vasuti és posta-távirda-igazgatóságot, dohány gyárat, ígérték egy szóval központosítást.

Az egyetem ügyét is akkor kezdték élénken tárgyalni és a „Pesti Napló” egész komolyan Szegedet emlegette az univerzitás székhelyének, közeli kilátásban levőnek jelezvén legalább egy fakultás életbe léptetését.

És a Zsótér-palotában, honnét Szeged sorsát intézték, csupán az egyetemre nézve emlegettek nehézségeket, a többiről, mint bizonyos dologról beszélt a kegyelmes ur környezete is. (Mert a kegyelmes ur maga nem igen beszélt senkivel.)

Azzal is kecsegtették Szegedet, hogy gazdag mágnások palotákat fognak építeni az ujjáalkotandó városban, sőt néhány fényes palotá-

nak már a helye is ki volt jelölve a Tisza-parton.

És mindezek nem a szegediek agyában született ábrándképek voltak. Maga Tisza Lajos csillogtatta e képeket a rekonstrukció tervezetét Szeged városával közlő leiratában, melynek bevezetése többek közt ezeket tartalmazza:

„Szeged a lakosság egyes osztályainak már a fejlődöttebb fokon álló kézmű és gyáripara mellett, s rendkívül kedvező fekvési és közlekedési viszonyainál fogva egyenesen hivatva van arra, hogy a magyar alföldre s részben a dunai alvidékre nézve is mintegy kereskedelmi központot képezzen. Szegednek nagyobb várossá emelkedése csak a helyi kereskedelem nagyobb fokú fölvirágzásása s a magasabb társadalmi életnek kifejlődése mellett várható. A rekonstrukció művének ennél fogva a kitűzött magasabb cél érdekében ezen kettős irány-átal kell vezéreltetnie . . .”

A leirat indokolása pedig még élénkebb színekkel festi Szeged nagy missióját a következőkben:

„A kir. kormány az államiség tekintetéből közérdekű szükségnek tekintü azt, hogy a romba dőlő Szeged ismét fölemelkedjék, még pedig oly vagyoni és szellemi erővel fölruházva, hogy különösen az alföldre nézve bizonyos fokig eddig is gyakorolt magasabb nemzeti s kulturális missióját a cél fontosságának megfelelő mérvben teljesíteni képes legyen. Több ízben kijelentette ezt a kormány, a törvényhozással, mely ezen nézetet maga részéről is elfogadta, ennél fogva teljesen indokolva látja, hogy egy ily irányu új alkotáshoz az állam nagyobb áldozatokkal is hozzájáruljon . . .”

Mindezekhez járult még, hogy a kir. kormány e nagy jóakarata az egész tervezet föltétlen elfogadásához volt kötve.

„Ezen siker biztosítása — így szól a leirat — a fönnforgó viszonyok között csak a fönnbbi javaslatokban foglalt tervezet együttes keresztülvitele mellett lévén elérhető, a kir. kormány, a város és az állam érdekeire való tekintettel, a megállapított tervezetnek változtatlan betartásához határozottan ragaszkodni kénytelen.”

Hát ily körülmények között bizony bátorság kellett hozzá, hogy erre a — szavak után ítélve — valóban nagy jóakarattól duzzadó tervre valaki egyáltalában észrevételt tegyen. Főleg akkor, mikor azt láttuk, hogy a királyi biztost a legkisebb ellenmondás idegessé, hogy ne mondjuk: keserüvé tette. Mikor azt tapasztaltuk, hogy a kormány-nak akkori lapja: az „Ellenőr” epésen támadt a szegediekre, mert a körtöltésnek erősebb méretekben való kiépítését kérték, holott ugyanez a lap tíz nappal előbb még hártalan áldozatokra tartotta kötelezettek az államot az elpusztított Tiszaparti város fölépítésére és fontos missiójának megfelelő ujjáalkotására.

De minket ez nem tántorított el az igazság kimondásától. Való, hogy

a rekonstrukciónak Szeged iránti tüneményes jóakarattal indokolt tervezetéhez hozzájárultunk, való, hogy a leirat küldése és az azt tárgyalandó városi közgyűlés határideje közt eső három napon ajánló cikkekkel irtunk a tervezet mellett és Szeged polgárait áldozatkésziségre biztattuk, mert hiszen egy perczig sem hittük, tehát nem is prédikáltuk, hogy az állam a mi kényelmünkre szép várost fog építeni saját hozzájárulásunk nélkül s mikor készen lesz, azt mondja: tessék behurczolkodni.

Nem takarjuk és nem titkoljuk azt az elismerést, melylyel e tervezet, az imént ismertetett helyzet és kilátások hatása alatt 1880-ban fogadtuk, és a „Híradó” csak pártatlanságunkról, Szeged ügye iránti őszinte lelkesedésünkről állított ki jó bizonyítványt, midőn 1880. évi márcz. 18.—márcz. 20-iki cikksorozatunkból mutatványokat közöl vasárnapi számában.

Az ildomosság persze ugy hozta volna magával, hogy e cikkeinket, ha már érvelni akar velök, egész terjedelmükben reprodukálja, miszerint azokból a közönség tisztán kivehesse öt év előtt elfoglalt álláspontunkat. No de a „Híradónak” az ő okoskodásához csak kivonatok kellett az azokat lehetőleg jól kiválogatta. Ha nem irányzatosan válogat, kénytelen lett volna oly részleteket is kiadni megnyirbált cikkeinkből, melyek fényesen tanuskodnak a következetességünk mellett, már pedig a „Híradónak” sose volt célja másról jót mondani, ha csak nem muszájból.

Többek közt „A szegedi törvényjavaslatokról” lapunk 1880. évi 64-ik számában irt cikkből vágott ki a „Híradó” egy föltűnően rövid passust, melynek ez a vége:

„Hálával tartozunk az államnak és a magyar nemzetnek azért, amit értünk tesz.”

Hanem e passus folytatását bölcsen elhagyta a nyiltszívű lapárs, mert az már nem illik . . . a mi következetlenségünkhöz.

Szól pedig ez a kifejezett rész következőleg:

„De hogy céljai teljesüljenek, nem szabad fél uton megállnia. Azzal, amit értünk tesz most, kötelességeket vállal a jövőre nézve is. Ha akarja, (t. i. az állam) hogy befektetése ne váljanak holt tökévé, ha hogy Szeged meg ne akadjon minden erejének megfeszítésével megkezdendő munkájában: el kell fogadnia Szegedre nézve a központosítási rendszert s ezt következetesen mintegy nemzeti tradícióvá kell fejlesztenie. Mert mindaz, amit az állam, amit a város az új kölcsön millióival létrehozand, egyelőre élettelen anyag, melybe élő lelket leheli csak a társadalmi mivelődésnek, az emelkedő ipar- és kereskedelemnek lehet. Szeged rekonstrukciója tehát nem 1883-ban fejeztetik be. Szeged fölemelése nemzeti föladata, a nemzeti ambíció következményévé alakult. Így fogjuk föl az állami beruházásokat és azért tölti be keblünket a hála érzete.”

Ugy-e, tisztelt lapárs, már ez egészen más hang! S hogy éppen

ezt nem vette észre az ön gondos kutatója, ki a rekonstrukció éveinek írott és nyomtatott lapjain oly hévvel kereste a közvéleményt?

Aztán az 1880. és 1883. vége közt eső időkből sem kereste a közvéleményt a derék történetíró. Pedig ez volt a rekonstrukció szorgalmi időszaka. És e rövid, de Szeged életében döntő fontosságú három év alatt mennyiszor emeltük föl szavunkat, hogy a rohamosan növekedő kötömegekbe hozzanak életet!

Kértük, hogy a városépítés tervének részleteit közöljék a város köztörvényhatósági bizottságával, közöljék a szakvéleményre jogosult fórumokkal. Kértük, hogy új intézmények mielőbbi létesítése által normális, állandó forgalom teremtése által mentse meg Szegedet a rekonstrukció lázas tevékenysége után beálló reakció rázkódtatásaitól, kértük a sok fényes ígért teljesítését, kértük a szép, körutas, sugárutas holttestbe az életet, a prometheusi szikrát.

Minderről mélységesen hallgat a „Hiradó.“ Hiven ahhoz a céljához, hogy a következetlenség gyanujába keverjen bennünket, kikap egy neki tetsző részletet a Tisza Lajos bucsuzásakor írt — megvalljuk — tudvarias cikkünkéből, de átugorja itt is azt a részt, mely annak idején nyert információink szerint a kegyelmes urnak éppen nem nyerte meg magas tetszését.

Ime a „Hiradó“ által konfiskált bucsuztató:

„Jogot, meggyőződést, érdeket, mindent fölázdozott Szeged közgyűlése és hatósága, ha Tisza Lajos ügy kívánta. Ezt a törvény szigorával, a hatalom vasmarkával és a tekintély rideg pillantásával nem csikarhatta volna ki senki a hajdan oly öntudatos, véleményéhez erősen ragaszkodó szegedi közönségtől. Ez csak úgy volt lehetséges, hogy Szegeden mindenki, még azok is, kik nyíltan rosztalták a királyi biztos egyes intézkedéseit, még

azok is, kiknek véleménye szerint a rekonstrukciónális mű alapjában el van hibázva, hogy szóval Szegeden mindenki bizodalommal viseltett Tisza Lajos iránt, bizalommal oly értelemben, hogy minden hatalmát és befolyását fölhasználja Szeged érdekében... .

A jövő és az események legfőbb ítélő bírója, a történelem itélni fog abban, kinek volt igaza; az fogja kimondani, hogy Szeged rekonstrukciója az államférfiui előrelátásnak bölcs alkotása volt-e, vagy az adott viszonyokon tulterjeszkedő, a meglevő erőket tulbecsülő, tulterhelő, **nagyzás szülte ábránd?**“

Nem azért idézzük e szavakat most sem, mintha örömrünk telnék benne. Ellenkezőleg, nagyon, nagyon szívesen kitörülnék minden érdes, minden kételkedő szót. De természetesen csak azon föltétel alatt, ha a nagy keretű rekonstrukcióval egészséges, vagy egyelőre csak átmenetnek is acceptálható arányba hozzák a rekonstrukció kiegészítő részének hirdett és tekintett központosítást, mert a mai viszonyok közt Szeged nem hogy a kijelölt missióra lenne képes, de életét is alig-alig tengeti.

Nem mondjuk, hogy Tisza Lajoson áll egyszerre urrá tenni Szegedet, azt se mondjuk, hogy ha ez rajta állana, meg nem tenné. De egy város alkotójától el lehet várni annyit, hogy személyes hiúságát ne helyezze fölibe az általa újra épített város sorsának. Ismerjék be a rekonstrukció intézői, hogy Szegedet nem úgy építették föl, miszerint megélhessen, vagy éppen gyarapodhassék a rendelkezésére bocsátott eszközök segítségével. Ismerjék be, hogy e városnak nagyobb keretet szabtak, mint amelyet be tudtak tölteni. Tárják föl a kormány előtt, hogy Szeged nem lett, amint ők

várták, kereskedelmi központ, hanem lett egy hanyatló kereskedelmi forgalmu város, melyet az újabb vasutépítések szinte tervszerűleg tönk-rejuttatnak.

Ez az őszinteség rendkívül megkönnyitené Szeged helyzetét a törvényhozó testület előtt, mert végre is csak az országgyűlés segíthet rajtunk, senki más.

Hanem azt hajtani egyre, hogy nincs krízis Szegeden, hogy majd elmúlik a mostani aggasztó állapot magától, bevárni fatalisztikus megadással, hogy fejünk fölött összecsapjanak a hullámok — — mondják meg Szeged polgárai, jól van-e ez?

...i...d.

Az erdélyi gazdasági egylet közgyűlésén Kolozsváron báró Kemény Gábor közlekedésügyi miniszter, mint az egylet elnöke beszédet tartott. A beszéd felölelte a mezőgazdaság egész körét különösen a védvámokra vonatkozó fejtegetései által nyert aktualitást.

E kérdésről a miniszter ezekben összegezte nézeteit:

Nem hiszem, hogy a jelenleg létező ugynevezett gazdasági krízis egy rövid válság lenne, melyen ilyen vagy amolyan törvényekkel és jelesen védvámok alkalmazásával egyszerre segíteni lehetne. Sőt azt kívánom, hogy jelenlegi küzdelmeink egy fejlődési stádiumot képezzenek, mely folyamánya a technikai ismeretek előhaladásának és elterjedésének párhuzamosan a közlekedési eszközök fejlődésével. Nem utasítom egyáltalában vissza a védvámok alkalmazását, sőt azokat bizonyos korszakban, bizonyos tárgyakra, bizonyos magasságban magam is alkalmazandóknak tartom. A védvámokat azonban oly kétélű fegyvernek tartom, amely a leghelyesebb alkalmazás mellett is kifelé is befelé is vág, és oly köpenyegnek, mely nemcsak a hasznos növényt, de a burját is védi. A földmivelők hitelének korlátozása, a földbirtok bizonyos határon tulmenő eldarabolásának megakadályozása, a gazdasági hitelszövetkezetek föllállítása és egyéb tétel — melyek vesszőparipái az ugynevezett agráriusoknak — részben oly orvosságot nyújtanak, melyek veszélyesebbek a betegségnél, részben haszonnélküliek, részint kegyes humanisztikus intézkedések. S a szövetkezetek föllállításának fontossága csak akkor érvényesülhet, ha az eszmét a gyakorlati öntevékenység karolja föl. Mind-

gig nézni, mint pusztul el két ember segítség nélkül.

E perczen egy fiatal ember lépett a csoportba és amint a helyzetet látta, így kiáltott föl:

— Éu tengerre szállok, hogy őket megmentsem! Ki jön velem!

Szavaira nem nyert választ, csak a szél bömbölt és a hullámok csapkodták a partot.

— Ötven fontot adok egy matrónak, ha csolnakával együtt rendelkezésemre áll!

Mozgás támadt erre a csoportban. Egy magas, erőteljes matrón közelebb lépve így szólt:

— Ötven fontért önnel megyek, uram!

— Éteted ára ez, Jien, szólt egy másik matrón. Ne tedd, életed forog a kockán.

— Nos nem is olyan rossz ár, mondá az ajánlkozó. Olcsóbban is odaadta már az életét nem egy ember. És lásd, ez a fiatal gentleman ingyen kockáztatja az övét.

— Gyorsan, gyorsan! biztatta most emberét az ifju. Ne gondolkozzál sokáig, különben késő lesz. Ti pedig, kik csak szép időben vagytok tengerészek, segítsetek megoldani a csolnakot.

E szavakkal ledobta kabátját, csolnakba ugrott és pár perc múlva a két bátor hajós már küzdött a hullámokkal, melyek a csolnakot minden pillanatban elnyeléssel fenyegették.

Szakadó lélegzettel lesték a parton állók az ingó csolnak mozdulatait és Nellie örömkialtást hallatott, midőn a két vergődő katonát belépni látta a csolnakba.

Vissza még veszélyesebb volt az út, mint kifelé. De végre sikerült kikötni és a tömeg örömrivalgása közt szálltak partra a mentők és megmentettek.

— Jöjjen később a Constantca-yacht-

ezeknél nagyobb súlyt fektetek az okszerű állami segélyezésben részesülő öntevékenységre. Küzdelmeink közelebből — a földmivelés terén is, — igen jelentékenyek voltak; de mindezek mellett is, nagyban és egészben előrehaladtunk. Mindezeket összevéve nem lehet azt mondani, hogy országunk jelenleg szegényebb mint volt; sokkal többet produkál mint ezelőtt csak 20—30 évvel, és van, habár kezdetleges külkereskedelmünk, ami, mondhatnám, régebben nem létezett. És elő fogunk haladni helyes és kitaró öntevékenység mellett addig is, míg vissza fog térni újra a kereskedelmi szerződések korszaka, melyet kölcsönös kompenzációk korszakának nevezhetünk. Legyen és maradjon jelezavunk: „Segítsünk magunkon és isten is megsegít!“ és boldogulni fogunk.

Az angol-orosz viszály. Az angol kormány rendeletet küldött a devonporti kikötőben horgonyozó négy hadihajónak, hogy azonnal induljon gyakra a keleti tengerre. A „Times“ jelentése szerint egy orosz csapat kétségbevonatlanul afgán területen 20 kilométernyire előrenyomult, de néhány óra múlva ismét visszahúzódott. Londonban nagy az izgatottság és általános a vélemény, hogy a viszályt Oroszországgal nem lehet oly gyorsan és simán elintézni, mint azt még két nappal ezelőtt is hitték. A hangulat mindegyre harciasabb. Az orosz kormány válasza Granville lord javaslatára még nem érkezett meg, de legkésőbb keddre várják. A képviselőház hétfői ülése fogja elhatározni, hogy a királynőnek a tartalékosokat behívó üzenete mikor tűzessék ki napirendre.

A francziák újabb veresége. Brière de l'Isle tábornok márczius 28-ki kelettel a következőket távirja Ha-Noiból: „A fájdalomtól elteltel értesítem önt, hogy Negrier tábornok súlyosan megsebesült és kényszerülve volt, Lang Sout kiűriteni. A kínaiak, kik három oszlopot képezve, föltöbb nagy számmal nyomultak elő, Ki-Lua előtt elfoglalt hadállásaink ellen heves támadást intéztek. — Herbinger ezredes arról értesít engem, hogy tekintettel az ellenség túlnyomó nagy számára és különösen arra, hogy löszere elfogyott, kényszerülve van, csapatjával Dong-Souira és Than-Noira visszavonulni. A rendelkezésemre álló egész haderőt a Chu és Kep felőli közlekedési vonalak körül összpontosítom. A Song-Koi (Vörös folyam) felől mind nagyobb csapatokban közeledik az ellenség. Ám, történjék bármi! Éu remélem, hogy az

hoz, szólt a gentleman a matrónhoz. Ott majd kifizetem az ígért ötven fontot.

A bátor ifju e szavakkal egy kosiba ugrott és elhajtattott, nem ügyelve a tömeg eljenzésére.

A sápadt fiatal hölgy még mindig csodálattal nézett a távozó bátor ifju után, midőn egy másik hölgy lépett hozzá és így szólta meg:

— Tehát itt vagy, Nellie? Mért nem maradtál velem?

— Mikor a tolongás kezdődött, engem is magával ragadott a tömeg, azt se tudtam, hogyan. Aztán oly izgalomba estem, hogy nem is tudtam mit teszek. Szinte örült voltam a remegéstől és könnyörögtem az ácsorgóknak, mentse meg azokat a szegény katonákat. Az az ismeretlen férfiú ballotta szavaimat, rögtön letette kabátját és ötven font jutalomért társat fogadván maga mellé, csolnakon elindult a halállal küzdőket kimenteni. Láttad te is, hogyan sikerült a mentés. Ez nemes, nagylelkű tett volt az ifjutól!

— Szeretném tudni, ki volt! szólt Molly. Talán megtudhatjuk az idegenek névsorából.

— Bárki legyen is, annyi bizonyos, hogy hős, mondá Nellie ragyogó szemekkel, és szerencsémnek tartanám, megismerkedni vele. Remélem, valahol majd csak összejövünk ez ifjuval.

— Ej, ej, mennyire lelkesedel érte, jegyzé meg Molly. Hisz' ez máskor nem szokásod.

— De nem is szokott dolog az ilyen hősi tett, sietett válaszolni Nellie.

E szóváltás után a két hölgy haza sietett, magához térendő a kiállott réműlettől.

(Folyt. köv.)

TÁRCZA.

A vak leány hozománya.

9. folyt. — Angol regény. —

— Házassága szomorú dolog, arról sem ő nem beszél, sem mi.

De azt csak megmondhatod, vajjon a férje életben van-e?

— Azt sem mondhatom meg. De, mért is vagy te oly kíváncsi?

— Mert nagyon érdekel, anyám Képzeld, ha beleszeretnék életre-halálra? Mi lenne akkor?

— Ezt sohasem szabad tenned, fiam, szólt az anya, megrémülve ez eshetőségtől.

— Eszerint életben van a férje, kiáltott föl Fred kapitány.

— Azt nem mondtam, felelte az anya fejét rázva.

— De kitaláltam szavaidból és ez elég!

Kevéssel ezután izgalmas napokat élt át Nellie. A reggelinél azt beszélte Fortescues kapitány, hogy barátja: Ravenhill lord, kivel Afrikában együtt volt tigris-vadászaton és akinek bátorágáról nem győzött eleget beszélni, Constancia yachtján a közeli kikötőbe érkezett s hogy mennyire örül, miszerint régi barátjával ismét együtt lehet.

E hír nem kevésbé rendítette meg Nelliet. Tehát közelében van a férje, kit nem is ismer. Talán látni is fogja, anélkül, hogy sejtjenék egymás kilétét. Reggeli után kiment a tengerpartra sétálni s ott egy megrázó jelenetnek volt tanuja.

Jölehet szép időben indult el hazulról, egyszerre heves szél támadt, mely fölkorbaesolta a hullámokat. A kikötőben nagy tömeg gyülekezett össze, katonák, halárúnók, fürdővendégek és a vá-

ros lakosai. Heves kémozdulataik és a tengerre irányzott tekintetek elárulták, hogy valami különös dolog történik.

Két ember küzdött a hullámokkal kétségbeesetten.

— Mi történt? kérdezte egy öreg ur a sápadt arcczal és tágra nyílt szemekkel ott álló Nellietől.

— Két szegény katona küzd a halállal, felelte Nellie. Ott... ott vannak. Fürdés közben beusztak a tengerre és most nem tudnak többé kijönni!

— Minő örütség ily időben kiuszni! jegyzé meg az öreg ur.

— Még egészen csöndes idő volt előbb, felelte Nellie. A vihar csak most tört ki ily erővel és minden perc fokozza a veszedelmüket. Oh, senki sem fog tehát csolnakra szállani, hogy őket megmentse.

És Nellie kéréleg kulcsolta össze kezeit.

— Itt álljunk-e és nézzük, miként merülnek el szemünk láttára! folytató Nellie. Oh uram, nem vehető-e rá ezeket az embereket — és egy csoport matrónra mutatott — hogy mentési kísérletet tegyenek csolnakjukon?

— Nem mehet ki csolnak ilyen időben! kiáltá egy vén halárúnó harsogóan, és matrónaik élete sokkal becenebb, semhogy azt kockára tegyék ilyen vakmerő ficzkók miatt.

— Matrónaitok gyává! szólt Nellie hevesen. Ha férfi volnék és erős karjaim lennének, mindjárt kimennék értük. Valóságos gyilkosság itt állani és nem segíteni!

— Beszélni könnyű! felelte a vén asszony vállat vonva.

Egyre magasabban csapkodtak a hullámok és egyre gyöngébbek lettek a katonák segélykiáltásai.

— Hát valóban nincs itt férfi? kiáltá Nellie ismét. Nyugodtan akarjátok vé-

egész Deltavidéket megvédehetem. Csak arra kérem a kormányt, indítson mielőbb újabb csapatokat Tong-Kingba.

Ezen hírek óriási izgatottságot keltek Párisban. A boulevardok mozgalmás képet nyújtanak, mindenütt csoportok képződnek, melyek élénken beszélnek meg az újabb kudarcot. Képviselői körökben nagy izgatottsággal tárgyalják az esetet. A bonapartisták és radikálisok heves támadásra készülnek a kormány s főleg Jules Ferry ellen; általában azt hiszik, hogy a vereség a kormány bukását fogja maga után vonni.

Ujdonságok.

— Márczius 30. —

Előfizetési fölhívás

SZEGEDI NAPLÓ

1885-dik évi

második évnegyedére.

Előfizetési árak:

Egész évre	14 frt — kr.
Fél évre	7 frt — kr.
Negyedévre	3 frt 50 kr.
Egy hóra	1 frt 20 kr.

Az előfizetési ár helyben házhoz hordva s vidékre póstán küldve értendő.

A kiadóhivatal.

— **Bedő Albert** miniszter tanácsos a városi erdők állami kezelés alá vétele ügyében tegnap délben Szegedre érkezett. A miniszteri kiküldöttel való tárgyalás megejtésére a tanács mai üléséből László Gyula tanácsos elnöke alatt dr. László György tiszti főügyész, Pillich Kálmán és Obláth Lipót közh. biz. tagokat küldötte ki. Bedő miniszter tanácsos ma látogatást tett a királyhalmi erdői iskolánál s azt megsejmelte. A városi erdők állami kezelése ügyében a tárgyalás valószínűleg csak esütörtökön kezdődik.

— **A Tisza apadása.** A Tisza folyó a legutóbbi két nap alatt 39 centimétert apadt városunknál s ezzel a vízszint 3-18 méterről 2-79 méterre esett le. A ma érkezett táviratok szerint a Tisza Tokajnál 3 nap óta árad, Szolnokon ellenben tovább apad; a mellékfolyók közül a Szamos és Maros áradnak, a Körös apad.

— **A hatóság — mostohái.** Debreczeni Ignác és Sztankó János vámpénztárnokok a saját és társaik nevében azon alázatos kérelemmel járultak a tanács elé, hogy mint a közigazgatási kezelő és segéd személyzet, ők is részesüljenek elöljáró szolgálati idejük után ötvenkint az ötszázalékos fokozatos fizetés-főlemelésben, mert hiszen tán ők is olyan hivatalnokai volnának a városnak, mint a többi. A tanács előbb a javadalmi bizottságot kérdezte meg, mit szól ehhez a kérelemhez. A bizottság méltányosnak s teljesítendőnek találta azt s véleményét a tanács mai ülése elé juttatta. Ugy látzik, a javadalmi bizottság meghallgatása csak a formások betartása kedvéért történt, mert a tanács a javaslatnál szemben a vámbivatálnokok kérelmét megtagadta. Az indokok: mert a szabályzatnak az öt évenkénti 5 százalékos fizetésfőlemelést megállapító és szabályozó 225. §-a kizárólag csak a szorosán vett közigazgatási segéd-, kezelő- és szolgaszemélyzetről intézkedik és ezen szempont alá a javadalmi személyzet annyival kevésbé vonható, mert szolgálati viszonyai külön és önálló rendelkezések tárgyát képezik.

— **Az V. és VI-ik elemi osztály.** Ismeretes a közigazgatási bizottság azon határozata, melyet a városi 4 osztályú elemi iskoláknak 6 osztályúvá való kibővítése tárgyában még a múlt évben hozott. A határozatot ma vette a tanács tárgyalás alá s tekintettel különösen a városi elemi iskolákra a költségvetésről, melyben arra kéri a közigazgatási bizottságot, hogy határozatát legalább a jövő évig függessze. A határozatot az átiratban foglalta össze, melyben arra kéri a közigazgatási bizottságot, hogy határozatát legalább a jövő évig függessze.

ban előrebocsátja a tanács, hogy az V. és VI. elemi osztályok életbeléptetésének csak oly községekben van helye, hol egyéb iskolák hiányában a növendékek további kiképzésére alkalom nincsen. Nálunk azonban a polgári iskolák léteznek, ahol a magasabb pályára lépni nem szándékoznak az elemi ismeretekben teljes kiképzést nyerhetnek. Maga a törvény sem fektet nagyobb súlyt az V. és VI-ik osztályokra s azokat a további iskolázatás feltételül nem tekinti. De mindezek dacára sem vonakodnék a tanács a határozatnak eleget tenni, ha ezt a város anyagi helyzete megengedné. A népoktatás költségei évről-évre szaporodnak, az idén is minden egyéb téren a végletekig menő megszorítás történt, míg a népoktatásra 10,000 frtot meghaladó újabb kiadás lett előirányozva és mégis ott állunk, hogy a 4 osztályú elemi iskolák elhelyezésére nincsenek megfelelő épületeink, sőt a külvárosokban még a 4 osztályú iskolák sincsenek életbeléptetve.

— **A szerb-bál.** Valamint a farsangnak volt, úgy a bójti bálaknak is lesz egy zárpontjuk. Még pedig — mint ígérkezik — fényes zárpontjuk. A szerb nőgyelet báljáról van szó, mely április hó 7-én fog megtartatni a Lloyd-teremben. A szerb bálaknak olyan kedvesek az emlékei, hogy bizton számíthatni az ideinek a sikerére is, ha egy kissé kiesett is a tánczólovad-ból. A rendezőség, mely az ifjuság számos intelligens tagjából áll, tegnap délelőtt megtette az utolsó intézkedéseket is a bál érdekében s örömmel konstataálta, hogy a báljegyek nagy kelendőségnek örvendenek.

— **A vágóhid megvizsgálása.** Az új vágóhidról perze szó sem lehet ma, a régi pedig olyan állapotban van ahogyan tovább sem a közegészség, sem a köztisztaság szempontjából meg nem tűrhető, minél fogva elhatározta a tanács annak renoválását. E célból ma délután vizsgálta meg a kiküldött bizottság, mely a mérnöki és kapitányi hivatal közegéből áll, a vágóhidat és jegyzékbe vette mindazon hiányokat, melyek a sokszor panaszott mizériák megszüntetése végett a vágóhidon helyrehozandók lennének. Figyelmeztetjük a bizottságot, hogy a hiányoknak pótlását javasolja, hanem azt is ajánlja a tanácsnak, hogy a vágóhidon ezenfelül erőlyesebb fölügyeletet gyakorolhasson.

— **Vigyázatlanság áldozatai.** Dorosmai levelezők írja a szomorú eseteket: Folyó hó 23-án d. e. 11 órakor az öreg szőlő hegyben lakó Kónya János 2 1/2 éves Viktória nevű leánya, míg anyja egyéb dolgait végezte, a tűzhely körül játszott. A kis leányka ruhája, tán egy lehullott paráztól tüzet fogott, mi azonnal lángba borította. Anyja csak a kétségbeesett sírásra rohant a konyhába, de már ekkorra a szegény gyermekről egész ruhája leégett és most oly borzasztó égési sebekben fekszik, hogy életéhez kevés a remény. F. hó 24-én Sziráki György 2 éves Tecza nevű leánykáját ennek szomszédja földbördőshöz szekerén magával vitte. A földdel terhelt szekér az uton csendesen haladva, egy kis gödörbe zökkent, a tetején ülő kis leány oly szerencsétlenül bukkott a kerék köze, hogy fején és egyéb testrészein súlyos sérüléseket szenvedett. Életben maradása csak a leggondosabb ápolásnak lesz köszönhető.

— **A tiszafürdők elhelyezése.** A kapitányság és mérnökség közegei ma tartottak helyiszemlélt a Tisza innenső partján annak megállapítása végett, hogy a fürdők mely pontokon lennének legcélszerűbben elhelyezendők. A bizottság a négy fürdőt a következő helyeken javasolja elhelyeztetni: a Zimmermann-féle uszodát a szegfü-utca torkolatánál, a Naschitz-féle fürdőt eddigi helyén, a Somogyi-utca torkolatánál, a Regdon-féle fürdőt szintén eddigi helyén, a Stefánia-park fölött, végül a Didó-féle uszodát a gőzhajóállomás fölött.

— **A rendőri naplóból.** Sikkes aztó inas. Rutul visezált urnője bizalmával Vér Ferenc kamaszkorú inas legényke. Az üzletben volt alkalmazva s rá mertek bizni pénzszedéseket is. Ezt bánja ma már az urnő, ki inasa ellen sikkesztés miatt vádat emelt a rendőrségnél. Vér

Ferencet, ki a behajtott pénzekből szép kis summát elmulatott, a rendőrség le tartóztatta s a panaszos kívánságára átadják a bíróságnak. — Megijedt tolvaj. Egy kis minta szürről, melyet a mester bizonyosan czigérről használt, ballagott ma korán reggel egy rongyos alak. De midőn felsővárosban az első embert meglátta, úgy megijedt, hogy a cifra szürrőskötőt hirtelen az utca egyik padlója alá rejtette s aztán elrohant, mint a nyul. A kis szürrő egy asszony találta meg s átadta a felsővárosi rendőrbiztosnak, kinél a tulajdonos kellő igazolás mellett átveheti.

— **A kis Nimród.** Divatba jött ismét a lövöldözés az udvarokon. A napokban büntette meg a kapitány a lövöldöző szomszédot, a ki háza ambitusáról kedélyesen puskázgatott a szomszéd gazdára, ma ismét egy ilyen kihágási eset került elő. A szabadkai sugárút egyik házából hangzott föl tegnap délután több lövés. Az emberek a szomszédban ijedve kapkodták fejüket, míg megtudták, hogy a kerítés mögött egy kis legényke kétesövű pisztolylyal verécskéskedéssel durrogatott a napsugárban fűrdő csirpélő verécsapat közé. Ez a multság Vichnalek Venczelnek, így hívják a kis Nimródot, ma 5 frtjába került, mert ennyi pénzbürségre ítélte a kapitány.

— **Rövid hírek.** A Rákóczi-utca zaisor fák egy részét az utcában levő tölcsár elpusztítják. Erről a városi főkerítés jelentést tett a tanácsnak, mely a mérnöki tisztséget ez ügyben javaslatételre utasította. A nevezett hivatal a mocsár víz levezetésére szükséges munkálattal 352 fetra irányozta elő. — Marha hus fogyasztás. A múlt hó folyamán a helybeli mészárosok összesen 245 db szarvasmarhát vágtak le. A marhabús fogyasztásban a múlt hóban az előző hónaphoz képest némi csökkenés állott be. — Lámpák szaporítása a népkertben. A közkerti bizottság megkeresésére a tanács utasította a mérnöki tisztséget, hogy az ujszegedi népkert főfasor utjának egészen a holt Marosiq való világítására szükséges lámpák föllállításáról nyujtsa be költségvetést. Nevezett tisztség jelenti, hogy erre a célra 26 db lámpa-szaporítás szükséges, mi 299 frtba kerülne.

— **Danner Péter fia** idényszerű hirdetésére, mely a mai lapunkban található, fölhívjuk olvasóink figyelmét.

Színház.

Szeged, márcz. 30.

Másodszor került színre vasárnap „Az árendás zsidó”. S ezzel egyik kellemes várakozásunkat routotta meg Hegyi Aranka, azt t. i., hogy ehhez a darabhoz nem lesz többé szerencsénk.

Hanem Hegyi Aranka mégis kárpótolt bennünket. Kedvesen, élénken játszta Bettit s dalaival most is óriási tetszést aratott.

Nyílt jelenetben az ifjuság nevében gyönyörű virágpárnát nyujtottak át a művésznőnek ibolyából, kaméliából, narciszszal stb. ügyesen összealkotva, szalagján a következő szellemes ajánlattal: „Tündérkertbe varázsolj énekeddel, — fogadd e néhány virágzálat, mit e kertben számodra szakasztottunk.”

A népszimű többi szereplőiről már elmondottuk véleményünket más alkalommal.

Három egyfölvonásos darabot adtak ma elő a színházban, melyek nemrég premierjei voltak a budapesti nemzeti színháznak. „A harmadik” című dramolet, melyet Jókai egy novellája után Hevesi József és Hetényi Béla írtak, igen élénk darab, s nagy érdeklődéssel nézte végig a közönség. A dramolet alakjait Hubai Aranka (Angela), Bihari (Rétháti) és Balási (Blachorst) meglehetősen jól személyesítették. Nagy próbára tette a közönség türelmét a másik szimű: Almási „Aranylakodalom” című dramoletje, melyben az érdekes és ügyes alapezme képtelen hosszú és unalmas dialogokba van ölte. Bokodi az öreg, beteges grótot nagyon is élénken markirozottan játszotta. Bokodinak, aki különben jeles tehetségű színész, meg van az a rossz szokása, hogy amint öreg embert játszik, bizonyos síró, pityergő modort vesz föl, amivel néha csakugyan a kiállhatatlanság határait közelíti meg. Ez a síró hangon folytatott hosszú párbeszéd tette ma a közönséget türelmetlenné, úgy hogy mindenkori örömmel várta a függöny legördülését. A grófnét Lászné játszotta, Szathmári pedig a

bárót, mint mindig, most is hatással. „A bálkirálynő”, Berczik Árpád gyöngé vigjátéka a gyöngé előadásával még inkább hozzájárult a közönség szertelen lehangolásához. A szereplők közül csak épen Ditróinét (Jozefin) lehet kiemelni. Egyébiránt az üres ház képe elkedvetlenítőleg hathatott a játékoszemélyzetre. Mióta az új színházban előadások folynak, ma volt jelen legkisebb közönség, ma volt legkisebb bevétel, — mint értesülünk, csak 31 frt.

Hegyi Aranka kedden lép föl negyedszer színházunkban, mely alkalomra „Boccaccio” czimszerepét választotta. A művésznő e szerepét csak nemrég tanulta be, azelőtt Fiamettát játszotta a kedvelt operettben. Szerdán utolsó fölléptül „Az igmándi kis pap” van kitűzve, melyben egy komikai szerepet (Lászlák Zsuzsát) játszik. Tavalyi vendégszereplésekor egy küldöttség járt a kasszónál azon célból, hogy rábírja e force szerepének eljátszására, akkor azonban szerződéses kötelezettségei miatt nem teljesíthette a közönség eme kívánságát; annál szívesebben ragadja meg most az alkalmat, ez általa is kiválóan kedvelt szerepét eljátszhatni.

Meghívás.

A rókusvárosi népkör f. évi ápril hó 6-án, azaz húsvét másnapján a kör helyiségében d. u. 4 órakor a legközelebb megejtendő rókusvárosi plébános-választás céljából értekezletet tartand, melyre minden rókusvárosi róm. kath. vallású polgár tisztelettel meghívatik.

A rókusvárosi népkör választmánya által.

Legújabb.

A francziák veresége.

Páris, márcz. 30. Tegnap este óta nagy izgatottság uralg; a kormány a helyőrség egy részét konszig-nálta. Különböző látásra minden csüdes; csak a külvárosokban oszlanak szét fölhívásokat, melyekben arra szólítják föl a népet, hogy holnap a kamara elé vonuljon.

Negrier e hó 26-án és 27-én a khinaiak nagy tömege ellen küzdött, visszavonulása közben őt a khinaiak oldalvást támadták meg, miközben Negrier elvesztett 1800 embert, podgyását s tüzer-sege zömét.

Ferry a kamara mai ülésén nyilatkozatot fog fölolvadni, s abban a következőket mondja: A helyzet nehéz, de nem reménytelen. A kormány az ellenségre nagy csapás mérését sürgeti. E célból 200 millió hitelt kér. A kormány egyszermind ki fogja jelenteni, hogy ha nem találkozik a népképviselők teljes bizalmával, visszavonul.

Azon esetre, ha Ferry bukik, hirszerint Brisson vagy Freycinet van kilátásba véve, akik tegnap az Elyséében voltak. Duclerc is Ferrynél volt. Azt állítják, hogy a kormány 45,000 embert akar Khinában, Peking ellen küldeni. A negyedik zászlóalj mozgósítására és az önkénytesek ujonczozására a rendelet, hirszerint, már ki van adva.

Budapest, márcz. 30. Párisból sürgönyzik: A tonkingi vereség következtében irtózató izgalom uralkodik. A mai képviselőház ülésben, mivel a ház nem a kormány akarata szerint határozott, a Ferry kabinet beadta lemondását. Párisban csapatokat konszig-náltak.

Anglia s Oroszország.

London, márcz. 30. A Daily News szerint a kormány Pétervárról oly értesítéseket kapott, melyek a vitás kérdés megoldására nagyobb reményt nyujtanak, mint röviddel ezelőtt lehetségesnek látszott. Az orosz kormány válasza utban van; tartalma állítólag békülékeny.

A tengerészeti hivatal öt nagy postagözüst bérelt, melyek fölfegyverzett cirkáló, és szállító-hajókká alakíthatók át.

Nyílttér.

Ma kedden

a színházi vendéglőben Erdélyi Náczi

zenekara játszik személyes közreműködése mellett.

Főszerkesztő: ENYEDI LUKÁCS.

Felolós szerkesztő: KULINYI ZSIGMOND.

Hirdetmény.

Szeged, szab. kir. város köztörvény hatósági bizottságának f. 1885. évi február hó 12-én tartott rendszorinti közgyűlése alkalmával a **közüti vashidon való közlekedés tárgyában** 51/885. kgy. szám alatt alkotott és a nagyméltóságú m. kir. belügyministerium által 12369/885. sz. a. megerősített **szabályrendelet a mai alniróti napon életbe léptetettévé**, a következőkben tétetik közhírré:

SZABÁLYRENDELET.

Szeged szab. kir. városi közüti vashidon való közlekedés iránt.

I. A gyalog közlekedésre nézve.

1. §. A gyalogosok mindenkor a jobb oldali gyalogjárdán közlekednek, a baloldali gyalogjárdán való átmenetel és ekként az az oldali járó közönséggel való szemközt menés tiltatik.
2. §. A járdán való közlekedést csoportosulás vagy megállás által akadályozni tilos.
3. §. Szélesebb terheket vivő gyalogosok csakis a kocsiut jobb oldali szélén mehetnek; talicskát "olni a gyalogjárdákon nem szabad, csakis a kocsiut jobb oldali szélén.
4. §. A katonaságnak vagy polgárságnak zene vagy dobszó mellett és általában lityenszerű lépésben a hidon áthaladni nem szabad.

II. Kocsi közlekedést illetőleg.

5. §. A hajtás a hidon, úgy mint más közlekedési utakon jobbra történik, az előre hajtás pedig balra történhetik.
6. §. A hidtérni följárókon és magán a hidon vigyázva és óvatosan kell hajtani, sebes hajtás tilos.
7. §. A hidról való lefelé hajtás mindkét oldalon csak lépésben engedtetik meg, lefelé jövetben az előrehajtás vagy elkerülés tilos.
8. §. Üres vagy terhelt nagy szekerek és zugokkal nem bíró minden más üres vagy terhelt járművek a hidon csak lépésben haladhatnak, előre hajtaniok pedig tilos.
9. §. A hidon átkelő tehersekereket 120 mtr. mázsánál többlet megterhelni előleges bejelentés nélkül büntetés terhe alatt tilos.

Ezen megterhelés is a tengelyen mért 1-4 méter keréktáv mellett legalább két tengelyre illetőleg 4 kerékre oszlandó föl, mely szerint tehát egy tengely vagyis két kerék 60 métermázsánál többlet meg nem terhelhető.

10. §. 40 métermázsát meghaladó terhek már legalább 3 méter tengely távolsága és 12 cmtr. kerék talpakkal bíró erős szerkezetű kocsiok szállítandók, 120 mtr. mázsát meghaladó terhek pedig a hidon csakis a műszaki felügyelőségűel történendő bejelentés és ezen felügyelőség által meghatározandó külön föltételek mellett szállíthatók.

11. §. A járműveknek, valamint a szerszámoknak és egyéb fölszerelési eszközöknek jókarban kell lenniök, úgy hogy azok törésétől vagy szakadásától és ennél fogva a közlekedés megakadályoztatásától tartani ne lehessen; rossz karban lévő és rosszul fölszerelt járművek a hidra nem is bocsájtatnak.

12. §. Homok, iszap, szén, mész és egyéb hasonló anyagok csak kellő összeillesztési ládák-kal ellátott járműveken szállíthatók; oly kocsiok, melyekről az említett tárgyak akár a láda hiányos szerkezete akár annak tulrakása folytán leszórnának, azok a hidra, nem bocsájtatnak.

13. §. Szélesség, szalmával s egyéb bármivel megrakott s a hidon átmenő járművek a közlekedés akadálytalan biztosítása tekintetéből legföjlebb csak 3-5 méter szélességben s kellő magasságban rakodhatnak. A megszabott méreteknél szélesebben és aránytalan magasságban megrakott járművek a hidra nem is bocsájtatnak. A hidon egész szálakat átszállítani meg nem engedtetik.

14. §. Ha valamely jármű túlterheltetés vagy más ok miatt megakadna, köteles a kocsi azonnal előfogatról gondoskodni, hogy mielőbb elindulhasson.

15. §. Tél: fagyos és ónos időben a lovak éles patkókkal látandók el.

16. §. A hidvámot fizető személyek tartoznak magukat apró pénzzel ellátni, nehogy a hidnál való gyakori pénzváltás miatt a forgalom hátráltatást szenvedjen.

III. Marhabajtást illetőleg.

17. §. A hidon 3 darabnál többlet álla szarvasmarha farka áthajtása ápril hó 1-től szeptember hó végéig esti 9 órától — reggel 6 óráig, a többi hónapokban esti 5 órától reggel 7 óráig engedtetik meg, ez kivételes és indokolt sürgős esetekben is, azonban ha a közlekedés biztonsága veszélyeztetve nincs, a hid felügyelőségűel egy órával tett előleges bejelentés és arra nyert engedelem mellett a déli 1-2 óra között is eszközölhető 1-3 drb szelid szarvasmarhának áthajtása a napnak bármely órájában csak úgy engedtetik meg, ha azok vagy összekötve kötélen vezetettnek vagy saraglyához vannak kötve. Juh, sertés és egyéb hasonló, a közlekedés biztonságát nem veszélyeztető marha farkák a hidon a nap bármely szakában áthajthatók.

18. §. A marhák lehetőleg a kocsiút közepén hajtandók és büntetés terhe alatt arra ügyelendő, hogy az a gyalogközlekedést ne veszélyeztessék.

IV. Büntetések.

19. §. Jelen szabályrendelet határozományaiba ütköző kihágások amennyiben azok nem valamely törvényszerint torlandók meg, 2-50 frtig terjedő pénzbírsággal, fizetés képtelenség esetén 1-5 napig terjedhető elzárással büntettetnek.

A kirótt pénzbírságok a városi szegény alap javára esnek.

20. §. Kihágások elbírálásánál első fokban a kapitány vagy a tanács által megbízott tisztviselő, második fokban a tanács, harmadik fokban a m. kir. belügyminister jár el.

21. §. Jelen, a kellőhelyeken kifüggesztett szabályrendelet mindenkit egyformán kötelezven, érvénye nem csak Szeged sz. kir. város területén lakókra hanem az idegenekre is kiterjed és kifogás esetében azok nem ismerése mentségül senkinek sem szolgálhat.

12369/II. szám.
Az 1885. évi január hó 19-én 471. sz. a. kibocsájtott itteni rendelethez képest módosított ezen szabályrendeletet az 1879. évi 40. t. cz. 5. §-a alapján, ezennel azon megjegyzéssel erősítem meg hogy a 19. §-ban „pénzbírság” és „fizetés képtelenség” szók alatt „pénzbüntetés” és „behajthatatlanság” törvényszerű kifejezések, 1-5 napig kitétel alatt pedig „12 órától 5 napig szók értendők.”
Budapest. 1885. évi márczius hó 7-én

M. kir. belügyminister.

a minister helyet,

Beniczky s. k.,

államtitkár.

4893/885. tan. sz.

Kelt Szeged, sz. kir. város tanácsának 1885. évi márczius 16-án tartott üléséből.

Szabados János,
h. polgármester.

5514/1885.

244-3-3

Hirdetés.

Szeged szab. kir. város tanácsa részéről közhírré tétetik, hogy a városi közlegelőkre folyó 1885-ik évben legeltetésre kihajtandó jószágok után ez évben is mint a múltban a 184/1882. számú szabályrendelettel megállapított s a városi adószedő hivatalnál előlegesen kifizetendő legelő-díjak és kútpénzek fognak szedetni.

Vidékiektől ez uttal földi évi május hó 1-ig a városi közlegelőkre jószág elfogadtatni nem fog, ezen határidőn túl is csak az esetben, ha helybeliek által a közlegelőkre megfelelő mennyiségű jószág ki nem hajtatók, illetve ki nem váltatók. Érdekében áll tehát a gazdaközönség azon részének kik jószágait a közlegelőre kihajtani szándékoznak, hogy a fűbér jegyeket folyó évi április hó folyamán multhatlanul kiváltás, mert csak úgy leend megállapítható, hogy a vidékiek jószágai elfogadtatnak-e vagy nem.

A legeltetési díjak és kútpénzek a városi adószedő hivatalnál előlegesen léven lefizetendők, annak megtörténte előtt a közlegelőkre jószágot kihajtani nem szabad, mely rendelkezés ellen vétők a közlegelői szabályzat értelmében fognak megbírságotatni.

A legeltetési idő a szarvasmarhákra nézve április hó 15-éa kezdődik, mely idő előtt a szarvasmarhát a közlegelőkre kihajtani nem engedtetik.

A közlegelőre való kihajtáskor minden jószág állatorvosilag megvizsgáltatandó. Szegeden, 1885. évi márczius 23-án tartott tanácsülésből.

Szabados János,
h. polgármester.

HUSVÉTI AJÁNDÉK.

A közelgő husvétii ünnepekre ajánlom a t. közönség b. figyelmébe cukrász-üzletemet, hol

husvétii dísztojások

a legnagyobb választékban s legjutányosabban kaphatók legolcsóbbtól legdrágábig.

Kaphatók továbbá mákos és diós **kalácsok**, naponta friss tészta, cukor és tortasütemények, **dobos és moeca torták**, **crème és hab-torták** tejjal töltve 50 krtól följebb, **kávé- és csokoládé kréme**, **borbolya csukorkák**, **finom szalon- és csokoládé esemegék**, **krémekek tejjal**, **finom likőrök**, **paprika likő**, **aszú borok**. A közelgő meleg időnyre ajánlom frissen készült ötféle jóízű **fagyaltomat** és **jeges-kávémát**, jelenleg pedig osonnánul meleg kávét és csokoládét hozzávaló süteményekkel.

Megrendeléseket **egy helyben** mint **vidékre** elfogadok és legrövidebb idő alatt teljesítek.

Mint eddig úgy ezután is **főtörvényesen leend a t. közönséget minden tekintetben kielégíteni s becses pártfogását megnyerni.**

Mély tisztelettel

ALACS GYÖRGY,
műcukrász.

264-1-1

Igen finom

brüsseli és spanyol csipkék,

selyem és czérna csipkék, nagy választékban, selyem szalagok,

kész fehérneműek

és szakmaszerű igen választékos **specialitások** nők és férfiak részére,

férfi, női és gyermek-ingek,

gallérok és kézelők, alsó öltönyök, továbbá **asztalneműek**, **abroszok**, **törülközők**, mindennemű vászonárak, **kanavaszok**, **schiffonok**, stb.

Nyakkendők és gombok urak számára rendkívüli jutányos áron kaphatók

249-4-2

a volt **Koczor-féle üzlethelyiségben**
ENGEL JAKABNÁL.

103/885. sz.

257-1-1

Árverési hirdetmény.

Alórlt az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a szegedi kir. járásbíróóság 3870/1884. számú végzése által Dr. Gottlieb Albert végrehajtató javára Szmétán Károly ellen 1200 frt tőke, ennek 1884. évi február hó 21-ik napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 53 frt 12 kr. perköltés követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 823 frtra becsült szobabeli butorok és házi eszközökből álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek az 5231/884. és 3069/885. sz. végzés folytán a helyszínén, vagyis béke-utca 2-ik sz. házban leendő eszközzésére 1885. évi ápril hó 2-ik napjának délelőtt 8 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozők ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. cz. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Szegeden, 1885. márczius hó 21 napján.

Vasváry,

kir. bírósági végrehajtó.

Üzlet áthelyezés.

Van szerencsém a n. é. közönség tudomására adni, hogy eddig a **Kiss Dávid házban** (Klauzál-tér) és **Kéry-féle házban** (iskola-utca) létezett

kalap-, női-divat, öltöny- és szücsáru-

raktárakat egyesítve

159-1-15

a pósta-épületbe

helyeztem át,

s ez alkalommal minden e szakba vágó cikkekben dusan fölszereltem.

A n. é. közönség b. pártfogását kérve, vagyok

mély tisztelettel

SCHLESINGER S.
bizományos.